

DECYZJA KOMISJI**z dnia 10 czerwca 2014 r.****w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania**

(2014/C 185/03)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 (rozporządzenie w sprawie połowów NNN) ustanawia unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom (połowom NNN) oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznawania państw trzecich za niewspółpracujące, działania wobec państw uznanych za niewspółpracujące państwa trzecie, sporządzania wykazu niewspółpracujących państw trzecich, usuwania z wykazu niewspółpracujących państw trzecich, publicznego dostępu do wykazu niewspółpracujących państw trzecich i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania w odniesieniu do tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy oraz środków już podjętych w celu naprawy sytuacji. Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja Europejska może wskazać państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące państwa trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie może zostać uznane za niewspółpracujące państwo trzecie, jeżeli nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Określenie niewspółpracujących państw trzecich nastąpi na podstawie przeglądu wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada może sporządzić wykaz państw niewspółpracujących. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwa trzecie bandery wzywa się do powiadamiania Komisji o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja prowadzi współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE REPUBLIKI FILIPIN

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Republiki Filipin (Filipin) jako państwa bandery z dniem 15 stycznia 2010 r.
- (10) W dniach 23–27 stycznia 2012 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) odbyli wizytę na Filipinach w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wyjazdu było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Filipiny rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Filipiny w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 3 lutego 2012 r.
- (13) Sprawozdanie końcowe z wizyty wysłano do Filipin w dniu 21 lutego 2012 r.
- (14) Uwagi Filipin dotyczące sprawozdania końcowego z wizyty otrzymano w dniu 24 marca 2012 r.
- (15) W dniach 25–27 czerwca 2012 r. Komisja odbyła kolejną wizytę na Filipinach w celu skontrolowania działań podjętych podczas pierwszej wizyty.
- (16) Komisja dostarczyła rządowi Filipin w dniu 28 czerwca 2012 r. pisemne uwagi w sprawie filipińskiego planu uporania się z kwestiami związanymi z połowami NNN.
- (17) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniach 4 października 2012 r., 12 grudnia 2012 r. i 14 lutego 2013 r.
- (18) W dniu 8 lutego 2013 r. odbyła się wideokonferencja między Filipinami a służbami Komisji.
- (19) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 22 kwietnia 2013 r.
- (20) W dniu 25 kwietnia 2013 r. w Brukseli odbyło się spotkanie techniczne, podczas którego Filipiny przedłożyły dodatkowe informacje.
- (21) Kolejne spotkanie przedstawicieli Filipin i służb Komisji odbyło się w dniu 11 czerwca 2013 r. w Brukseli.
- (22) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 14 czerwca 2013 r. Przedkładając to oświadczenie, władze Filipin przekazały Komisji aktualne informacje na temat postępów w zakresie planu działania w celu rozwiązania kwestii połowów NNN i przekazały projekt krajowego planu działania w zakresie połowów NNN oraz wstępne projekty ustaw do zmiany prawa w dziedzinie rybołówstwa.
- (23) Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) i na wniosek władz Filipin, zorganizowała warsztaty budowania potencjału w Manili w dniach 22–26 lipca 2013 r., ze szczególnym uwzględnieniem środków stosowanych przez państwo portu oraz analizy ryzyka.
- (24) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 11 listopada 2013 r.
- (25) W dniu 22 listopada 2013 r. w Brukseli odbyło się spotkanie przedstawicieli Filipin i służb Komisji.

- (26) W grudniu 2013 r. Komisja otrzymała od władz Filipin informacje o podpisaniu dekretu w sprawie przyjęcia krajowego planu działań w odniesieniu do połowów NNN. Ponadto władze przekazały Komisji protokół ustaleń podpisany dnia 9 grudnia 2013 r., powołujący wspólny komitet współpracy w dziedzinie rybołówstwa między organami Filipin i Papui-Nowej Gwinei.
- (27) W lutym 2014 r. Komisja otrzymała oświadczenie zawierające w szczególności opis krajowego planu działania dotyczącego połowów NNN, nowy projekt zmiany ustawy o rybołówstwie oraz projekt rozporządzenia dotyczącego identyfikowalności. Projekt ustawy o rybołówstwie został złożony w Senacie Filipin oraz w Izbie Reprezentantów.
- (28) Spotkanie przedstawicieli Filipin i służb Komisji odbyło się w dniu 5 marca 2014 r. w Brukseli. Filipiny przekazały dodatkowe informacje w dniach 25 marca 2014 r., 3 maja 2014 r. i 15 maja 2014 r.
- (29) W toku opisaną powyżej procedury Filipiny wykazały się konstruktywnym podejściem do współpracy z Komisją. Uzyskano faktycznie znaczne postępy w odniesieniu do głównych wyzwań stwierdzonych w trakcie wizyty na miejscu. Jednak nadal istnieje szereg niedociągnięć, z którymi nie uporano się w pełni.
- (30) Filipiny są członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC), Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) oraz Komisji ds. Tuńczyka w Oceanie Indyjskim (IOTC). Filipiny są również współpracującym podmiotem niebędącym członkiem Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Południowego (CCSBT). Filipiny ratyfikowały Konwencję Narodów Zjednoczonych z 1982 r. o prawie morza (UNCLOS).
- (31) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Filipiny ich międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu, określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 30 i ustanowionych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa wspomniane w motywie 30, Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (32) Komisja wykorzystała informacje pochodzące z dostępnych danych opublikowanych przez właściwe regionalne organizacje ds. rybołówstwa, jak również ogólnodostępne informacje.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA FILIPIN ZA NIEWSPÓLPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (33) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Filipin jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- 3.1. Powtarzające się przypadki prowadzenia przez statki połowów NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (34) W odniesieniu do statków pływających pod banderą Filipin na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem stwierdzono, że w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN żadne takie statki nie figurują, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą Filipin, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań Filipin w odniesieniu do powtarzających się przypadków nielegalnej, nieraportowanej i nieuregulowanej działalności połowowej zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. a).
- (35) Zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez Filipiny w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do ich rynku.
- (36) Komisja uznaje, na podstawie oceny wszystkich posiadanych informacji, że Filipiny nie mogą zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone na Filipiny lub do zakładów przetwórczych zlokalizowanych na Filipinach nie pochodzą z połowów NNN. Wynika to z problemów systemowych osłabiających możliwość śledzenia połowów przez władze Filipin ze względu na brak dostępnych oficjalnych informacji na temat ryb wylądowanych, przywożonych lub przetwarzanych. Główne elementy stanowiące podstawę oceny Komisji podsumowano poniżej.

- (37) Filipiny mają dużą flotę rybacką, która prowadzi połowy na wodach pozostających pod jej jurysdykcją, a także na morzu pełnym i na wodach podlegających jurysdykcji innych państw. Zgodnie z informacjami przekazanymi Komisji podczas pierwszej wizyty w 2012 r. i dostępnymi publicznie informacjami liczebność floty wynosi około 9 300 komercyjnych statków rybackich i około 470 000 *bancas* (małych jednostek rybackich uprawiających tradycyjne rybołówstwo)⁽²⁾. Rybacy uprawiający tradycyjne rybołówstwo łodzie nie działają w wodach poza jurysdykcją krajową i ich połowy są przynajmniej częściowo wywożone do UE. Filipiny posiadają dużą flotę dalekomorską, w której skład wchodzi, według danych z marca 2014 r., 68 statków połowiących tuńczyka błękitnopłetwego („tuńczykowców”) zarejestrowanych w wykazie IOTC upoważnionych statków rybackich oraz 18 tuńczykowców zarejestrowanych w wykazie ICCAT upoważnionych statków rybackich. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Filipiny w ich rocznych sprawozdaniach dla WCPFC za 2012 r. i 2013 r. dotyczących rybołówstwa według stanu na dzień 1 lipca 2012 r. na Filipinach zarejestrowane były 622 statki rybackie (w tym transportowe oraz towarowe) oraz 722 statki rybackie zarejestrowane od dnia 11 czerwca 2013 r. w tej regionalnej organizacji ds. rybołówstwa⁽³⁾. Jednostki filipińskie połowią głównie tuńczyka. Coroczne dane dotyczące połowów tuńczyka przedstawiane przez Filipiny obejmują całość połowów tuńczyka błękitnopłetwego wylądowanych w portach Filipin, niezależnie od tego, gdzie zostały one złowione, i nie wprowadzają rozróżnienia tych połowów według miejsca pochodzenia lub bandery statku dokonującego połowu. Stwarza to wątpliwości co do możliwości skutecznego śledzenia tych połowów, jak zostanie wyjaśnione w motywach 46–55.
- (38) Według danych filipińskiego Biura ds. Rybołówstwa i Zasobów Wodnych (BFAR) eksploatowane zwykle przez statki filipińskie międzynarodowe łowiska obejmują morze Celebes, wody Indonezji, Malezji, Palau i Papui-Nowej Gwinei, zachodni Pacyfik oraz obszary ICCAT i IOTC. Filipiny zawarły umowy w dziedzinie rybołówstwa z Papuą-Nową Gwineą, Kiribati i Wyspami Salomona. Według informacji dostarczonych podczas spotkania w dniu 5 marca 2014 r. większość statków rybackich (statki połowiącej okrężnicą) prowadzi działalność na wodach Papui-Nowej Gwinei (46) oraz w enklawach pełnego morza w ramach WCPFC (33). Do tej pory tylko dwa statki rybackie prowadzą działalność na Wyspach Salomona. Połowy wylądowywane w Papui-Nowej Gwinei również są przeznaczone na rynek UE (tuńczyk w puszkach). Ponadto od marca 2014 r. sześć statków filipińskich prowadzi połowy na obszarze IOTC, a osiem w obszarze ICCAT. Jedynymi zagranicznymi czarterowanymi statkami rybackimi są statki do przewozu ryb i działają one jedynie w obszarze WCPFC. Faktycznie zagraniczne statki nie są obecnie upoważnione do dokonywania połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej Filipin.
- (39) Skład floty filipińskiej w połączeniu z różnymi źródłami produktów rybołówstwa wprowadzanych do łańcucha dostaw oraz niedostatecznym systemem identyfikowalności pociąga za sobą wyraźne ryzyko dostępu produktów pochodzących z połowów NNN do filipińskiego rynku.
- (40) W odniesieniu do sektora przetwórstwa tuńczyka na Filipinach Komisja przeanalizowała sytuację dotyczącą działalności tego przemysłu i ewentualnego wpływu, jaki te operacje mogą mieć w zakresie dostępu produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN do rynku krajowego.
- (41) Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania nielegalnych, niezarejestrowanych i nieuregulowanych połowów (MPD NNN) zawiera wytyczne dotyczące uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym środków rynkowych, które sprzyjają ograniczeniu lub wyeliminowaniu handlu rybami lub produktami rybołówstwa pozyskanymi z połowów NNN, a także sugeruje w pkt 71, że państwa powinny podjąć kroki na rzecz poprawy przejrzystości rynków w celu umożliwienia identyfikowalności ryb lub produktów rybołówstwa. Podobnie kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, zwłaszcza w art. 11, odnosi się do dobrych praktyk w zakresie zagospodarowania połowu i odpowiedzialnego handlu międzynarodowego. W art. 11 ust. 1 pkt 11 wzywa się państwa do zagwarantowania, ażeby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybą i produktami połowu odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania, przez ulepszenie identyfikacji pochodzenia ryby i produktów połowu.
- (42) Zakłady przetwórcze otrzymują surowiec ze statków pływających pod flagą filipińską, prowadzących działania na wodach podlegających jurysdykcji krajowej Filipin, na morzu pełnym i na wodach podlegających jurysdykcji państw trzecich, a także ze statków pod banderą zagraniczną dokonujących wylądunku ryb na Filipinach oraz surowiec pochodzący z przywozu.

⁽²⁾ O czym mowa w publikacji wydanej przez Department of Agriculture – Bureau of Fisheries and Aquatic Resources (Departament Rolnictwa – Biura ds. Rybołówstwa i Zasobów Wodnych) *Philippine Fisheries Profile 2011*, [http://www.bfar.da.gov.ph/pages/AboutUs/maintabs/publications/pdf%20files/2011%20Fisheries%20Profile%20\(Final\)%20\(4\).pdf](http://www.bfar.da.gov.ph/pages/AboutUs/maintabs/publications/pdf%20files/2011%20Fisheries%20Profile%20(Final)%20(4).pdf)

⁽³⁾ <http://www.wcpfc.int/system/files/AR-CCM-19-Philippines-Rev-2.pdf>
<http://www.wcpfc.int/system/files/AR-CCM-19-Philippines-Part-1.pdf>

- (43) Niektóre statki dokonujące wyładunku ryb na Filipinach pływają pod banderą Korei i Papui-Nowej Gwinei. W tym względzie należy przypomnieć, że Korea została powiadomiona przez Komisję w dniu 26 listopada 2013 r.⁽⁴⁾ o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system w celu zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania nielegalnych, niezarejestrowanych i nieuregulowanych połowów, natomiast Papua-Nowa Gwinea została powiadomiona przez Komisję w tym samym dniu co Filipiny. Ryby pochodzą również z filipińskich przedsiębiorstw rybackich działających w Papui-Nowej Gwinei⁽⁵⁾.
- (44) Ryby przywożone i przetwarzane na Filipinach mogą ponadto pochodzić z państw trzecich, w tym z państw, które nie zostały powiadomione przez Komisję, takich jak Kiribati i Vanuatu oraz Sfederowane Stany Mikronezji⁽⁶⁾. W tym względzie należy przypomnieć, że Kiribati i Vanuatu oraz Sfederowane Stany Mikronezji nie mogą eksportować produktów rybołówstwa do Unii Europejskiej, ponieważ ich powiadomienia państwa bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN nie zostały przyjęte przez Komisję.
- (45) Zgodnie z podstawowymi zasadami art. 11 ust. 1 pkt 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO Filipiny powinny być w stanie monitorować pochodzenie ryb i produktów rybołówstwa i w ten sposób zapewniać, aby ryby niespełniające wymagań UE nie były wywożone do UE. Jednakże Filipiny nie wdrażają systemu identyfikowalności niezbędnego do uniknięcia dokonywania przez nie przywozu i powrotnego wywozu surowców i produktów rybnych z krajów niezgłoszonych i krajów uznanych za niewspółpracujące do UE. Funkcjonujący system identyfikowalności byłby rzeczywiście niezbędny od momentu wyładunku do wywozu lub od momentu przywozu do późniejszego wywozu. Jednakże system taki nie istnieje na Filipinach i brak kontroli oraz monitorowania działalności połowowej, w szczególności wyładunku, niewystarczająca liczba inspekcji na morzu i w portach oraz brak kontroli dzienników połowowych sprawiają, że produkty z połowów NNN mogą mieć łatwy dostęp do Filipin i rynku UE. Ponadto jest powszechną praktyką biznesową, że ryby pochodzące ze statków pod banderą filipińską są poławiane w wodach państw trzecich, a następnie albo wyładowywane w państwach trzecich do dalszego przetwarzania, albo przeładowywane na wodach państw trzecich, a następnie wysyłane do dalszego przetwarzania w innym państwie. W związku z tym poza wodami Filipin odbywa się wiele ryzykownych transakcji. Od organów Filipin oczekuje się, że będą ponosić pełną odpowiedzialność za statki filipińskie zgodnie z art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Jednakże Filipiny nie wdrażają żadnych środków niezbędnych do zapewnienia, że właściwe organy będą kontrolować prawdziwość informacji i śledzić transakcje w związku z działalnością statków filipińskich.
- (46) Filipiny przyjęły rozporządzenie w sprawie rybołówstwa (Fisheries Administrative Order) nr 241, dotyczące wdrożenia systemu monitorowania statków na morzu pełnym. Niemniej jednak Filipiny nie mają dostępu operacyjnego do niezbędnych informacji na temat pozycji lub działalności niektórych ze swoich statków prowadzących działalność na wodach państw trzecich, takich jak Papua-Nowa Gwinea. Osłabia to zdolność Filipin do przyjęcia pełnej odpowiedzialności jako państwa bandery w zakresie prawidłowego wydawania świadectw połowowych. Bardziej szczegółowa analiza problemów związanych z monitorowaniem, kontrolą i nadzorem została przeprowadzona w części 3.2.
- (47) Mimo że deklaracje wyładunkowe są kluczowe dla identyfikowalności w celu zagwarantowania kontroli i w związku z tym zapewnienia śledzenia surowców dostarczanych do przedsiębiorstw i wychodzących z nich produktów, nie są one wykorzystywane w odniesieniu do wszystkich połowów wyładowywanych na Filipinach. W celu zapewnienia pełnej wiarygodności treść takiego dokumentu (w odniesieniu do ilości złowionych ryb i gatunków) musi być kontrolowana i potwierdzana przez niezależny organ; oparcie się na danych liczbowych dostarczanych przez przedsiębiorstwo, jak to się często dzieje na Filipinach, nie wystarcza. Ponadto w celu skutecznego monitorowania działalności połowowej wypełnianie deklaracji wyładunkowych powinno być obowiązkowe dla statków rybackich, niezależnie od miejsca wyładunku ich połowów, przy czym obecnie jest to wymóg jedynie w przypadku wyładunków na Filipinach. Władze Filipin nie wdrożyły żadnego spójnego zestawu środków do kontroli dokumentacji wyładunków lub przeładunków odbywających się w państwach trzecich. W odniesieniu do połowów pochodzących z Papui-Nowej Gwinei Komisja stwierdziła podczas pierwszej wizyty na Filipinach w 2012 r., iż organy nie zawsze wiedzą, czy ryby zostały wyładowane czy przeładowane na wodach Papui-Nowej Gwinei przed ich wysłaniem na Filipiny.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 346 z 27.11.2013, s. 26.

⁽⁵⁾ Zob. przypis 2.

⁽⁶⁾ Zob. przypis 2.

- (48) Filipiny wprowadziły w swoich przepisach system świadectw połowowych. W sekcji 13 rozporządzenia w sprawie rybołówstwa nr 238 dotyczącego zasad i przepisów regulujących wykonanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 w kwestii wprowadzenia systemu świadectw połowowych ustanawia się „świadectwo walidacji połowu” (CVC), którego nazwę zmieniono rozporządzeniem nr 238-1 na „deklarację wyładunkową pochodzenia połowu” (COLD). Zastosowanie COLD, swoistej deklaracji wyładunkowej, jest obowiązkowe jedynie w odniesieniu do statków dokonujących wyładunku w określonym porcie na Filipinach; wyklucza to stosowanie rozporządzenia nr 238-1 wobec wyładunków dokonywanych przez statki pod banderą filipińską w innych państwach, co jest zjawiskiem powszechnym.
- (49) W przypadku handlowych statków rybackich świadectwo wyładunku wypełnia się przy wyładunku i jest ono podpisywane przez inspektorów Bureau of Fisheries and Aquatic Resources (BFAR). Problem polega na tym, że świadectwo wyładunku obejmuje informacje o statkach łowczych, nawet jeśli połowy wyładowywane są przez przewoźników. W związku z tym inspektorzy mogą potwierdzać wyładunki statków rybackich będących nadal na morzu bez żadnych informacji dotyczących działalności połowowej. Obecny system świadectw wyładunku nie zapewnia również wystarczającej identyfikacji, ponieważ nie wiąże ze sobą wszystkich dostępnych i istotnych informacji, takich jak dane dotyczące statku dokonującego wyładunku i zakładu przetwórczego, dla którego połowy są przeznaczone.
- (50) W przypadku tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego prawie nie ma kontroli na morzu ani w miejscach wyładunku; raporty połowowe nie są podpisywane przez lokalne organy, lecz potwierdzane przez zakłady przetwórcze w momencie odbioru surowca. Władze wyjaśniły, że z powodu braku zasobów obecność rządowego agenta reprezentującego właściwy organ jest podczas wyładunków rzadkością. W związku z tym w przypadku nieobecności oficjalnego przedstawiciela władz przy wypełnianiu raportu połowowego na jeden statek rybacki może zostać zadeklarowanych kilka wyładunków, w których pomieszane zostaną połowy prowadzone przez statki zarejestrowane i posiadające licencje połowowe z połowami tradycyjnego rybołówstwa łodziowego prowadzonego przez jednostki nieposiadające licencji i niezarejestrowane. Jest to problematyczne, ponieważ raporty te są jednym z głównych dokumentów wykorzystywanych do wystawiania uproszczonych świadectw połowowych.
- (51) BFAR opiera się na informacjach dostarczonych przez operatorów lub zakłady przetwórcze, zamiast sprawdzać i zatwierdzać dane w świadectwach połowowych na podstawie własnej oceny. Filipinom nie udało się opracować spójnego systemu kontroli w celu dokonania przeglądu procedur identyfikacyjnych stosowanych przez przedsiębiorstwa. Na przykład pomimo dużej liczby dokumentów wymaganych przed zatwierdzeniem świadectwa połowowego (standardowego i uproszczonego) BFAR nie ma możliwości zbadania, czy masa wskazana w świadectwie połowowym jest prawidłowa, gdyż organ ten nie przeprowadza żadnych kontroli wewnątrz zakładów. W związku z tym zatwierdzenie świadectwa połowowego może zostać zakwalifikowane jako „dokonywane na ślepo”, a ryzyko, że połowy NNN są kierowane do wywozu, jest realne.
- (52) Podczas pierwszej wizyty przedstawicieli Komisji w 2012 r. ujawniono przypadki niedostatecznej kontroli przetworzonych ilości, w sytuacji gdy masa produktu otrzymanego po przetworzeniu była zasadniczo równa masie przed przetworzeniem. W przypadku tuńczyka w puszkach nie jest to możliwe, ponieważ niektóre części tusz ryb muszą zostać odrzucone, i może wskazywać na ewentualne wprowadzenie produktów pochodzących z połowów NNN do produkcji i wywozu.
- (53) Podczas pierwszej wizyty przedstawicieli Komisji w 2012 r. ustalono również, że przedsiębiorstwa składające wniosek o świadectwo połowowe są nieformalnie upoważnione do wydawania numeru świadectwa połowowego, który musi być szeregami konkretnych kodów określonych przez BFAR (aby umożliwić identyfikację np. eksportera lub regionu) oraz zawierać kolejny numer seryjny. W przypadku braku bazy danych lub systemu elektronicznego nie ma kontroli nad tymi numerami, co stanowi pewne ryzyko nieuprawnionego stosowania tego samego numeru do różnych dostaw.
- (54) Problem identyfikowalności produktu zwiększają praktyki niekontrolowanego przeładunku na morzu. Dostęp produktów rybołówstwa do rynku Filipin jest możliwy dzięki transportowcom i, ze względu na niedociągnięcia w kontroli i identyfikowalności wyładunków wyjaśnione w motywie 49, istnieje ryzyko przywozu na Filipiny ryb pochodzących z połowów NNN. Przeładunki są szeroko rozpowszechnione, ponieważ większość działalności połowowej floty handlowej, z wyjątkiem dużych taklowców działających w obszarze IOTC, jest obsługiwana przez jednostki transportowe, które dokonują załadunku ryb ze statków rybackich, zwanych łowczymi, i dostarczają je do portu lub zakładu przetwórczego.

- (55) W związku z tym należy przypomnieć, że brak kontroli przeładunku podważa zdolność władz do kontroli połowów dokonanych przez statki rybackie do połowów okrężnicą i dlatego powoduje powstanie ryzyka zaniżania wielkości połowów. Ograniczony udział statków patrolowych, ograniczony zakres obecności obserwatorów na statkach (z wyjątkiem okresu zakazu stosowania urządzeń powodujących koncentrację ryb, np. w okresie letnim) i aktualnie słaby stopień operacyjności VMS mogą również sprzyjać działalności połowowej NNN. Istnieją również niedociągnięcia w kontroli rybołówstwa metodami tradycyjnymi, takie jak ograniczona kontrola przy wylądunku i ograniczony nadzór na morzu. Ponadto system licencji nie został jeszcze wdrożony we wszystkich gminach.
- (56) Władze Filipin uznały w różnych stanowiskach istnienie uchybień w swoich systemach w odniesieniu do identyfikowalności. W piśmie z dnia 25 lutego br. Filipiny przedstawiły rozporządzenie w sprawie identyfikowalności. Do chwili obecnej Komisja nie zaobserwowała jednak żadnych konkretnych postępów w zakresie identyfikowalności.
- (57) Dlatego też, jak wskazano powyżej w motywach 46–54, brak kontroli świadectw połowowych przywozu i w zakładach przetwórczych, a także liczba kanałów, za których pośrednictwem ryby mogą być pozyskiwane, są zachętą dla floty dalekomorskiej do wywozu produktów połowów NNN wraz z produktami legalnych połowów, zarówno krajowych, jak i zagranicznych. Ograniczona kontrola nad działaniami na morzu (połowami i przeładunkiem) dodatkowo nasila problemu, co zostanie przeanalizowane w motywach 67–75 w części 3.2.
- (58) Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa FAO (kodeks postępowania FAO) zaleca przejrzystość przepisów w zakresie rybołówstwa i ich opracowania, jak również odpowiednich procesów politycznych i procesów podejmowania decyzji oraz zarządzania (art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). Kodeks zawiera normy i zasady mające zastosowanie do ochrony, zarządzania i rozwoju wszystkich form rybołówstwa i obejmuje również, między innymi, połowy, przetwórstwo i wprowadzanie do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, działalność połowową i badania naukowe w dziedzinie rybołówstwa. W kodeksie postępowania FAO, w art. 11 ust. 2 i 3, stwierdza się także, że handel międzynarodowy rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych środkach, jak również na przejrzystych, prostych i wszechstronnych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych.
- (59) Mimo że Filipiny zamierzają ustanowić wspólny system rejestracji statków rybackich, obecnie istnieje system rejestracji statków przez organ rejestracyjny (Maritime Industry Authority (MARINA)) oraz system wydawania licencji połowowych. Jak stwierdzono podczas pierwszej wizyty przedstawicieli Komisji, która odbyła się w 2012 r., istnieją znaczne niedociągnięcia w zakresie systemu rejestracji statków. Istnieje problem niezgodności liczby statków zarejestrowanych przez MARINA oraz dwa organy wydające zezwolenia (Ministerstwo Rolnictwa (BFAR) i jednostki władz lokalnych); nie ma również usystematyzowanej współpracy między tymi podmiotami. W następstwie wizyty przedstawicieli Komisji BFAR oraz MARINA zawarły protokół ustaleń w sprawie współpracy. Ponadto duża liczba małych statków połowujących w wodach komunalnych nie jest zarejestrowana przez właściwą jednostkę władz lokalnych (szacuje się, że liczba ta wynosi nawet do 50 %), co utrudnia ich kontrolę. Ponadto Komisja stwierdziła w czasie wizyty, że istnieją również niedociągnięcia w zakresie zarządzania licencjami połowowymi, ponieważ liczby dotyczące wydanych licencji i dane rejestrowane przez organy są niekompletne.
- (60) Warunki rejestracji statków powinny być powiązane z licencjami połowowymi, jak określono w art. 40 MPD NNN, i powinny być jasne, zrozumiałe i dostępne do wiadomości publicznej. Na Filipinach zaobserwowano jednak duże rozbieżności między liczbą zarejestrowanych statków rybackich prowadzących działalność komercyjną a liczbą statków, którym wydano licencje w tym kraju. Faktycznie, według MARINA, w 2010 r. zarejestrowano jedynie 3 700 statków rybackich, w tym uprawiających tradycyjne łodzie rybołówstwo przybrzeżne, mimo że w 2011 r. wydano licencje prawie 8 000 statków rybackich prowadzących działalność komercyjną. W związku z tym baza danych zarządzana przez MARINA nie jest aktualizowana, ponieważ jest więcej licencjonowanych statków rybackich niż statków zarejestrowanych, co w rzeczywistości jest niemożliwe. Włączanie łodzi tradycyjnych i statków uprawiających działalność komercyjną do tej samej bazy danych nie jest właściwe, biorąc pod uwagę, że jednostki władz lokalnych nie przesyłają regularnie dokładnych danych. W rezultacie łączna liczba jest nieprawidłowa. Prowadzi to do wniosku, że rejestr jest nieaktualny.

- (61) Różnorodność rodzajów statków rybackich (działających na łowiskach komunalnych oraz do połowów przemysłowych, w dalszym podziale na jednostki małe, średnie i duże), jak również licencji połowowych (wydawanych przez BFAR statkom do połowów przemysłowych i według uznania przez jednostki władz lokalnych jednostkom uprawiającym łodźowe rybołówstwo przybrzeżne) oraz wynikająca z tego złożoność systemu licencjonowania utrudniają możliwość śledzenia działalności połowowej oraz monitorowania, kontroli i nadzoru. Brak wiarygodnych i kompletnych informacji na temat rejestracji statków oraz licencji wpływa bezpośrednio na możliwość wydawania prawidłowych świadectw połowowych.
- (62) W sytuacji trwałego braku identyfikowalności i braku dostępnych organom Filipin informacji o wyładunkach ryb organy te nie mogą zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone na Filipiny lub do zlokalizowanych na Filipinach zakładów przetwórczych nie pochodzą z połowów NNN, jak przedstawiono w motywach 43–56.
- (63) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Filipiny nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do dostępu produktów pochodzących z połowów NNN do ich rynku.

3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (64) Komisja na początku zbadała, czy władze Filipin skutecznie współpracują z Komisją, odpowiadając na wnioski Komisji o przeprowadzenie dochodzenia, udzielenie informacji zwrotnych lub uzupełnienie informacji w sprawie połowów NNN i działalności z nimi związanej.
- (65) Filipińskie organy zaangażowane we wdrażanie systemu świadectw połowowych określonego w rozporządzeniu UE w sprawie połowów NNN wykazują na ogół gotowość do współpracy w zakresie reagowania i odpowiadania na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację; wiarygodność ich odpowiedzi jest jednak zagrożona ze względu na brak przejrzystości i niewielkie szanse lub brak możliwości zapewnienia identyfikowalności produktów rybołówstwa, zgodnie z ustaleniami w części 3.1 decyzji.
- (66) Po drugie, w ramach oceny ogólnej spełnienia przez Filipiny obowiązków jako państwa floty, portu i państwa nadbrzeżnego Komisja przeanalizowała także, czy Filipiny współpracują z innymi państwami bandery w zwalczaniu połowów NNN.
- (67) Jak przedstawiono w motywie 46, Filipiny nie mają dostępu do niezbędnych informacji na temat pozycji lub działalności swoich statków prowadzących działalność na wodach krajów trzecich, takich jak Papua-Nowa Gwinea. Mimo że współpraca jest niewystarczająca, Filipiny nadal pozwalają, aby statki pływające pod ich banderą prowadziły połowy na wodach państw trzecich i, co za tym idzie, nie mogą przyjąć na siebie pełnej odpowiedzialności jako państwo bandery w kwestii działalności swoich statków poza swoimi wodami oraz prawdziwości informacji przy zatwierdzaniu świadectw połowowych.
- (68) Po trzecie, do obowiązków państwa bandery należy obowiązek skutecznego sprawowania jurysdykcji i kontroli w sprawach administracyjnych, technicznych i społecznych w stosunku do statków pływających pod jego banderą, zgodnie z art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz zgodnie z MPD NNN. W punkcie 24 MPD NNN zaleca się państwom bandery, aby zapewniły kompleksowe i skuteczne monitorowanie, kontrolę i nadzór połowów, przez miejsca wyładunku aż do ostatecznego miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie systemu monitorowania statków (VMS) zgodnie z właściwymi krajowymi, regionalnymi i międzynarodowymi normami. Obejmuje to wymóg posiadania VMS przez statki objęte jurysdykcją danego państwa bandery. Obejmuje to również obowiązek regularnego dostarczania informacji na temat połowów z dzienników połowowych. W odniesieniu do tej kwestii w czasie pierwszej wizyty na Filipinach w styczniu 2012 r. Komisja stwierdziła, że w tym kraju odbywa się to jedynie w momencie odnowienia licencji, dokonywanego co trzy lata. Jak przedstawiono poniżej, Filipiny nie wypełniły zobowiązań wynikających z Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i nie brały pod uwagę zaleceń zawartych w MPD NNN, w szczególności w odniesieniu do swoich kontroli nad własną flotą oraz przyjętych i stosowanych środków monitorowania, kontroli i nadzoru.

- (69) Problemy Filipin z kontrolowaniem własnej floty wynikają częściowo z braku zdolności administracyjnych, ponieważ wielkość ich floty rybackiej przerasta zdolności do kontroli statków. Komisja zaobserwowała znaczny brak równowagi między zdolnościami administracyjnymi Filipin do monitorowania i kontrolowania działalności połowowej statków działających na ich wodach, a liczbą zarejestrowanych statków/wydanych licencji połowowych (których liczba wynosi ok. 9 300 w przypadku statków rybackich prowadzących połowy komercyjne i około 470 000 w przypadku „bancas”). Sytuacja ta potwierdza tezę, że w porównaniu z wielkością działalności połowowej w wodach pozostających pod jurysdykcją Filipin kraj ten nie dysponuje wystarczającymi zdolnościami egzekwowania prawa, pomimo przewidzianego w 2014 r. zwiększenia zasobów ludzkich i środków budżetowych. Komisja uważa, że ten brak środków do interweniowania na morzu zagraża wszelkim wysiłkom na rzecz egzekwowania prawa.
- (70) Filipiny przyjęły w 2012 r. „Rozporządzenie w sprawie rybołówstwa nr 241 dotyczące przepisów i wdrożenia systemu monitorowania statków na pełnym morzu”. Na mocy rozporządzenia wymaga się, aby VMS był stosowany wobec wszystkich licencjonowanych statków pod banderą Filipin upoważnionych przez BFAR do prowadzenia działań na pełnym morzu, jak również do tych statków rybackich, które korzystają z prawa dostępu do połowów w wyłącznych strefach ekonomicznych innych państw. Jak przewidziano w rozporządzeniu, wymogi dotyczące VMS będą najpierw stosowane w odniesieniu do wszystkich statków pod banderą Filipin upoważnionych do prowadzenia połowów tuńczyka na pełnym morzu lub korzystających z prawa dostępu do połowów w wyłącznych strefach ekonomicznych innych państw. Następnie określony zostanie harmonogram zastosowania VMS w odniesieniu do innych statków rybackich prowadzących działalność we wszystkich innych strefach połowowych i stosowanych tam narzędzi połowowych, co zostanie przeprowadzone po konsultacjach z zainteresowanymi stronami, chyba że inne przepisy i istniejące rozporządzenia stanowią inaczej. Do tej pory ustalone fakty pokazują, że pomimo istniejących przepisów Filipiny jedynie częściowo wypełniły zobowiązania dotyczące VMS.
- (71) Zgodnie z przedłożonym Komisji filipińskim KPD NNN system monitorowania statków obejmuje statki rybackie pływające pod banderą Filipin, prowadzące połowy w enklawie pełnomorskiej numer 1 i na łowiskach podlegających jurysdykcji innych regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem. Na mocy rozporządzenia w sprawie rybołówstwa nr 241 wszystkie statki rybackie pod banderą filipińską prowadzące połowy na pełnym morzu są objęte wymogiem zainstalowania transponderów VMS. Jednakże Filipiny nie przedłożyły Komisji informacji o swoich zamiarach i planach stopniowego rozszerzenia zakresu VMS, aby objąć nim statki rybackie prowadzące połowy w wyłącznej strefie ekonomicznej Filipin, co jest wymagane zgodnie z art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz art. 24 MPD NNN w celu zapewnienia wszechstronnego i skutecznego monitorowania, kontroli i nadzoru połowów.
- (72) Podczas pierwszej wizyty na Filipinach w 2012 r. przedstawiciele Komisji zauważyli, że Centrum Monitorowania Rybołówstwa (CMR) było zaledwie na etapie tworzenia lub w fazie pilotażowej. Ponadto operacyjne dane VMS nie były dostępne dla CMR Filipin, w szczególności w odniesieniu do statków pływających pod banderą Filipin po wodach Papui-Nowej Gwinei. Ponadto posiadanie VMS nie było obowiązkowe dla wielu statków. Liczba statków faktycznie przekazujących dane organom Filipin była nieznaczna. Według informacji zebranych podczas wizyty w 2012 r. jedynie w przypadku 53 z 613 statków pływających pod banderą Filipin zarejestrowanych w tym czasie w WCPFC organy filipińskie miały dostęp do VMS w trybie „view only”. Ten tryb dostępu był w praktyce zrzutem ekranowym z informacjami na temat statków wchodzących na wody międzynarodowe w obszarze konwencji WCPFC lub opuszczających te wody, a nie faktycznej pozycji statku. Zgłoszono również trudności w zakresie objęcia VMS statków rybackich działających w obszarach ICCAT i IOTC. W stanowisku przedłożonym dnia 15 maja 2014 r. Filipiny poinformowały, że właściwy organ otrzymuje obecnie od organów Papui-Nowej Gwinei dane VMS o pozycji jedynie kilku filipińskich statków łowczych. Ponadto – według informacji przedstawionych przez Filipiny – nie otrzymują one danych VMS o transportowcach prowadzących wspólne operacje ze statkami łowczymi na wodach Papui-Nowej Gwinei.
- (73) Ponadto organy Filipin nie miały pełnego przeglądu swoich statków lub statków państw trzecich, które mogły prowadzić działalność w filipińskiej wyłącznej strefie ekonomicznej.
- (74) Oprócz tego właściwe organy nie posiadają informacji na temat nakładu połowowego statków filipińskich prowadzących połowy na wodach Papui-Nowej Gwinei.
- (75) W związku z powyższym Filipiny nie przestrzegały przepisów art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Takie braki operacyjne są ponadto niezgodne z pkt 24 MPD NNN.

- (76) Po czwarte, w odniesieniu do skutecznego egzekwowania środków w MPD NNN w pkt 21 zaleca się, aby państwa zapewniły, że sankcje za prowadzenie przez statki połowów NNN są odpowiednio surowe, aby skutecznie zapobiegać, powstrzymywać i eliminować połowy NNN i pozbawić winnych korzyści płynących z takich połowów. Jak przedstawiono poniżej, Filipiny nie mają ram prawnych ani kontroli nad swoją flotą i wodami, które są konieczne, by należycie karać sprawców.
- (77) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt przedstawicieli Komisji ustalono również, że system sankcji za działania NNN jest niewystarczający, a sankcje nie są skuteczne w zapewnianiu przestrzegania prawa, nie zniechęcają do jego naruszania i nie pozbawiają winnych korzyści płynących z nielegalnej działalności.
- (78) W odniesieniu do egzekwowania środków wdrożonych przez Filipiny podczas wizyt Komisji wykazano, że istnieje potrzeba dokonania przeglądu sankcji stosowanych w odniesieniu do naruszeń, jak przewidziano w Ustawie Republiki Filipin 8550, czyli filipińskim kodeksie rybołówstwa z 1998 r. (RA 8550), który jest głównym obecnie obowiązującym aktem prawnym dotyczącym rybołówstwa w tym kraju.
- (79) Władze Filipin przyznały w przedłożonych dokumentach, że nie dysponują odstrasającym systemem sankcji. Istniejący poziom takich sankcji jest wyraźnie nieadekwatny i nieproporcjonalny do powagi naruszeń, których dotyczą, do ewentualnego wpływu tych naruszeń na zasoby i do ewentualnych korzyści, które sprawcy mogą uzyskać z takich działań sprzecznych z prawem. Na przykład w odniesieniu do zniszczenia raf koralowych na wybrzeżu Cotabato, których wartość została oszacowana na 11,5 mld EUR, sprawca może jedynie zostać ukarany grzywną w wysokości od 2 000 filipińskich peso (PHP; około 32 EUR) do 20 000 PHP (około 320 EUR).
- (80) W następstwie wizyty Komisji w 2012 r. władze Filipin przedstawiły projekt zmiany kodeksu rybołówstwa z 1998 r. Proponowane grzywny, chociaż wyższe od przewidzianych w ramach obecnie obowiązującego prawa, nadal nie wydają się wystarczająco surowe, aby skutecznie pozbawić winnych korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN. Na przykład zgodnie z projektem grzywna przewidziana w odniesieniu do narzędzia oddziałującego destruktywnie na rafy koralowe i inne siedliska morskie, która jest jedną z najwyższych przewidzianych w tym projekcie, wynosi trzykrotność wartości ryb złowionych w ramach operacji połowowej lub dwa miliony PHP (około 35 000 EUR), w zależności od tego, która kwota jest wyższa. Jest to kwota zdecydowanie niewystarczająca wobec wysokiej wartości gospodarczej raf koralowych, jak określono w motywie 79. Ponadto projekt został przekazany do Senatu i Izby Reprezentantów, ale nie został jeszcze przyjęty, a zatem nie jest prawnie wiążący. Władze filipińskie nie przekazały jasnego harmonogramu przyjęcia i realizacji tego projektu.
- (81) Ponadto obecne prawodawstwo nie zawiera definicji nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów, przepisów dotyczących poważnych naruszeń przepisów lub szczególnych sankcji w przypadku recydywy. W nowym projekcie sformułowano definicję połowów NNN i zajęto się kwestią recydywy. Jednakże nie uwzględnia on w sposób systematyczny środków wsparcia administracyjnego. Ponadto chociaż projekt przedłożony przez Filipiny rozszerza zakres kodeksu rybołówstwa z 1998 r. na działania prowadzone na pełnym morzu lub na wodach państw trzecich, to obecne prawo stosuje się jedynie do wód będących pod jurysdykcją Filipin. W związku z tym w chwili obecnej nie istnieje żadna podstawa prawna, na mocy której organy Filipin nakładałyby sankcje za połowy NNN prowadzone przez statki pływające pod filipińską banderą i działające poza granicami krajowej jurysdykcji.
- (82) W związku z tym sankcje w swojej obecnej formie nie są kompleksowe i wystarczająco surowe, aby spełniać funkcję odstraszącą. Rzeczywiście, poziom kar nie jest wystarczający, aby zapewnić przestrzeganie przepisów, zapobiec wszelkiego rodzaju wykroczeniom i pozbawić winnych korzyści czerpanych z nielegalnej działalności, zgodnie z wymogami art. 25 ust. 7 konwencji WCPFC. Ponadto możliwość nakładania kar i prowadzenia skutecznych działań następczych w stosunku do naruszeń dodatkowo pogarsza brak jasności i przejrzystości przepisów i procedur, w szczególności w odniesieniu do rejestracji statków oraz wydawania licencji, identyfikowalności i wiarygodności informacji oraz danych dotyczących połowów i wyładunków (jak przedstawiono w motywach 45–62, jak również w odniesieniu do ochrony i zarządzania zasobami (co zostanie opisane w motywach 100–102)). Sytuacja ta sprawia, że skuteczne egzekwowanie prawa i stwierdzanie naruszeń w zakresie połowów NNN jest bardzo trudne. Wyniki działań Filipin w odniesieniu do skutecznego egzekwowania środków nie są zgodne z ich zobowiązaniami na mocy art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza ani nie odpowiadają zaleceniom zawartym w pkt 21 MPD NNN.

- (83) Zgodnie z art. 63 i 64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza państwa nadbrzeżne i państwa bandery współpracują w odniesieniu do międzystrefowych zasobów rybnych oraz stad daleko migrujących gatunków ryb. Ponadto w art. 7 ust. 1 pkt 3 kodeksu postępowania FAO zaleca się, by państwa zainteresowane wykorzystywaniem międzystrefowych i wykraczających poza granice zasobów ryb zawarły dwustronne umowy w sprawie rozwiązań organizacyjnych w celu zagwarantowania skutecznej współpracy na rzecz zapewnienia skutecznej ochrony zasobów i zarządzania nimi. Jest to bardziej szczegółowo określone w pkt 28 i 51 MPD NNN, w których ustalono szczegółowe praktyki w zakresie bezpośredniej współpracy między państwami, w tym dotyczące wymiany danych lub informacji dostępnych państwom nadbrzeżnym. Wskutek braku wymiany informacji między Filipinami i Papua-Nową Gwineą, umożliwiającej kontrolę krzyżową informacji niezbędnych do weryfikacji świadectw połowowych, stosowanie tych przepisów było zagrożone.
- (84) W odniesieniu do tej kwestii art. 25 ust. 10 konwencji WCPFC⁽⁷⁾ stanowi, że każdy członek komisji WCPF, w przypadku gdy ma uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że statek rybacki pływający pod banderą innego państwa uczestniczy w jakichkolwiek działaniach wpływających negatywnie na skuteczność środków zarządzania i ochrony przyjętych w obszarze objętym konwencją, winien zwrócić na to uwagę odnośnego państwa bandery. Jednakże Papua-Nowa Gwinea i Filipiny nie współpracują ze sobą w zakresie wymiany danych VMS uznawanych za niezwykle istotne dla przestrzegania przez statki środków ochrony i zarządzania. Ma to wpływ na stosowanie tego przepisu.
- (85) Ze względu na historię, charakter, okoliczności, rozmiary i znaczenie zjawiska połowów NNN możliwość oceny tych aspektów jest również zagrożona z uwagi na opisany brak jasności i przejrzystości. Konsekwencją tych niedociągnięć jest brak możliwości wiarygodnego ustalenia potencjalnej skali działalności związanej z połowami NNN. Jest jednak potwierdzonym faktem, że brak przejrzystości w połączeniu z brakiem możliwości skutecznej kontroli zachęca do niezgodnych z prawem zachowań.
- (86) W odniesieniu do obecnych możliwości władz Filipin należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽⁸⁾ Filipiny są państwem o średnim rozwoju społecznym (114. miejsce wśród 186 państw w 2012 r.). Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽⁹⁾, w którym Filipiny zostały wymienione w kategorii krajów i terytoriów o średnio niskich dochodach, a także informacja Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 1 stycznia 2013 r. w sprawie danych za 2012 rok⁽¹⁰⁾. W tym kontekście ograniczenia możliwości finansowych i administracyjnych właściwych organów można uznać za jeden z czynników wpływających na osłabienie zdolności Filipin do wywiązywania się z obowiązków w zakresie współpracy i egzekwowania.
- (87) Tym niemniej należy wziąć pod uwagę, że zdolności administracyjne Filipin są stale wzmacniane przez Unię poprzez wsparcie finansowe i techniczne. W szczególności Unia sfinansowała już na Filipinach konkretne działania w ramach pomocy technicznej w odniesieniu do walki z połowami NNN w 2011 r.⁽¹¹⁾. Ponadto w dniach 22–26 lipca 2013 r. Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa i na wniosek władz Filipin, zorganizowała warsztaty budowania potencjału w Manili, ze szczególnym uwzględnieniem środków stosowanych przez państwo portu oraz analizy ryzyka.
- (88) Niezależnie od analizy dokonanej w motywach 86 i 87 należy również zauważyć, że na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyty, która odbyła się w listopadzie 2012 r., nie można uznać, że organom filipińskim brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego i uprawnień do sprawnego i skutecznego wypełniania obowiązków.

⁽⁷⁾ Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, zawarta w Honolulu w dniu 5 września 2000 r. (<http://www.wcpfc.int/doc/convention-conservation-and-management-highly-migratory-fish-stocks-western-and-central-pacific>).

⁽⁸⁾ Informacja pochodzi ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>

⁽⁹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽¹⁰⁾ Wykaz odbiorców pomocy rozwojowej Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD (<http://www.oecd.org/dac/stats/dac-list-of-recipient-countries.htm>)

⁽¹¹⁾ Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

- (89) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i stanowisk przedstawionych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i ust. 5 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Filipiny nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery i państwie zbytu w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.
- 3.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN).**
- (90) Filipiny ratyfikowały Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Są one stroną ICCAT, IOTC i WCPFC, jak również współpracującym podmiotem niebędącym członkiem CCSBT.
- (91) Komisja przeanalizowała najpierw wszystkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu Filipin jako umawiającego się państwa członkowskiego IOTC i WCPFC.
- (92) W sprawozdaniu w sprawie zgodności dotyczącym Filipin przedstawionym przez komitet zgodności (CoC) na sesji w 2012 r.⁽¹²⁾ odnotowano, że Filipiny nie włączyły przepisów w sprawie środków ochrony i zarządzania IOTC dotyczących żółwi morskich i kosogonów do prawa krajowego (rezolucja 10/6 i 10/12 w sprawie ptaków morskich i kosogonów). Ponadto zauważono, że Filipiny nie w pełni przestrzegały wymogów w zakresie przekazywania danych do IOTC, w szczególności danych dotyczących częstotliwości rozmiarów, które były jedynie częściowo zgłaszane. Komitet wezwał Filipiny do wprowadzenia dalszych ulepszeń w zakresie gromadzenia i sprawozdawczości danych (rezolucja 10/02 w sprawie minimalnych wymogów w zakresie sprawozdawczości). Filipiny nie zgłosiły swojego wykazu statków aktywnych w 2011 r. (rezolucja 10/08 w sprawie wykazu aktywnych statków). Ponadto nie przedłożyły sprawozdań obserwatorów (rezolucja 11/04 w sprawie Regionalnego Programu Obserwacyjnego). Kwestie budzące obawy Komisji co do poziomu zgodności Filipin zostały przekazane temu krajowi przez przewodniczącego IOTC w piśmie z dnia 22 marca 2011 r. w odniesieniu do poziomu wdrożenia środków zarządzania i ochrony IOTC, określonych przez komitet zgodności na jego 8. posiedzeniu w 2011 r.
- (93) Według informacji pochodzących ze sprawozdania IOTC w sprawie zgodności sporządzonego w dniu 10 marca 2012 r.⁽¹³⁾ Filipiny nie wypełniały obowiązków sprawozdawczych, a mianowicie: rezolucja 09/02 w sprawie planu rozwoju floty – nie przedłożono; rezolucja 07/02 w sprawie wykazu uprawnionych statków o długości całkowitej 24 metrów i więcej – brak niektórych obowiązkowych informacji lub informacje niezgodne z normami IOTC. W odniesieniu do satelitarnego systemu monitorowania statków Filipiny nie zachowały zgodności z rezolucją 10/01 oraz rezolucją 06/03, gdyż w sprawozdaniu z realizacji nie zawarto informacji na temat podsumowania wpisów w systemie VMS i nie złożono sprawozdania z postępów i wdrażania VMS. Filipiny nie dochowały ponadto postanowień rezolucji 10/12 w sprawie zakazu połowu kosogonów wszystkich gatunków z rodziny *Alopiidae* oraz rezolucji 10/06 w sprawie sprawozdawczości na temat ptaków morskich i wdrożenia środków ograniczających zagrożenie na południe od 25° szerokości geograficznej południowej, ponieważ nie dostarczyły wymaganych informacji. W odniesieniu do obserwatorów Filipiny nie zachowały zgodności z rezolucją 11/04, nie przedłożyły bowiem informacji na temat stopnia zapewnienia obecności obserwatorów, jak również nie dostarczyły ich raportów. Filipiny nie zachowały także zgodności z rezolucją 01/06 w sprawie programu dokumentacji statystycznej, ponieważ nie przedstawiły sprawozdania rocznego.
- (94) W sprawozdaniu IOTC w sprawie zgodności dotyczącym Filipin sporządzonym w dniu 2 kwietnia 2013 r.⁽¹⁴⁾ komitet zgodności stwierdził, że obawy w odniesieniu do zgodności Filipin sformułowane w sprawozdaniu w sprawie zgodności za 2012 r. zostały przekazane Filipinom przez przewodniczącego Komisji w piśmie z dnia 26 kwietnia 2012 r. Po dokonaniu przeglądu sprawozdania w sprawie zgodności dotyczącego Filipin za 2013 r. komitet zgodności stwierdził poważne przypadki nieprzestrzegania przepisów. Filipiny nie dokonały transpozycji zakazu stosowania wielkich zestawów pławnicowych do swojego prawa krajowego zgodnie z rezolucją 12/11. Nie wdrożyły programu obecności obserwatorów wymaganego na mocy rezolucji 11/04. Nie przedłożyły obowiązkowego sprawozdania na temat przeladunków na morzu wymaganego na mocy rezolucji 12/05. Ponadto Filipiny nie dostarczyły obowiązkowego sprawozdania z postępów i wdrażania VMS wymaganego na mocy rezolucji 06/03. Nie przedłożyły również obowiązkowego sprawozdania porównawczego na temat przywozu i wywozu wymaganego na mocy rezolucji 01/06.

⁽¹²⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności dotyczące Filipin wydane przez komitet zgodności, 9. posiedzenie CoC, sprawozdanie sporządzone w dniu 10 marca 2012 r., IOTC-2012-CoC09-CR22; CoC09-IR22.

⁽¹³⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności z dnia 10.3.2012 r., IOTC-2012-CoC09-CR22_Rev2[E].

⁽¹⁴⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności z dnia 2.4.2013 r., IOTC-2013-CoC10-CR22[E].

- (95) Oprócz tego, zgodnie z informacjami zaczerpniętymi ze sprawozdania IOTC w sprawie zgodności z dnia 2 kwietnia 2013 r., Filipiny nie przestrzegały w pełni lub przestrzegały jedynie częściowo postanowień rezolucji 10/08 w sprawie wykazu statków prowadzących działalność oraz rezolucji 07/02 w sprawie wykazu uprawnionych statków o długości całkowitej 24 metrów i więcej, ponieważ pominięły obowiązkowe informacje, takie jak: właściciel, gatunki docelowe, tonaż brutto, okres upoważnienia, port obsługujący. W odniesieniu do VMS, podobnie jak w roku poprzednim, Filipiny nie zachowały zgodności z rezolucją 06/03 oraz rezolucją 12/13 z uwagi na brak w sprawozdaniu z realizacji informacji na temat podsumowania danych w systemie VMS i wdrażania. Filipiny jedynie częściowo wypełniły obowiązkowe wymogi statystyczne wynikające z rezolucji 10/02. Filipiny nie dotrzymały także postanowień rezolucji 12/05 w sprawie przeładunków na morzu, ponieważ nie przedłożyły obowiązkowych wymaganych informacji. W odniesieniu do obserwatorów Filipiny nie wypełniły lub jedynie częściowo wypełniły postanowienia rezolucji 11/04; w szczególności nie zapewniły obecności obserwatorów wymaganej z uwagi na to, że Ocean Indyjski jest obszarem wysokiego ryzyka, i nie dostarczyły obowiązkowych sprawozdań obserwatorów ani też rocznego sprawozdania.
- (96) Niektóre z wyżej wymienionych problemów, niezależnie od tego, że naruszają zasady ustanowione przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem, stanowią również naruszenia ogólnych zobowiązań na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, jak przedstawiono poniżej.
- (97) Brak transpozycji zakazu stosowania wielkich zestawów pławnicowych do prawodawstwa krajowego zgodnie z rezolucją IOTC 12/11, jak wspomniano w motywie 94, zagraża zdolności Filipin do wypełnienia zobowiązań wynikających z art. 118 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, w którym ustanowiono obowiązek współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie ochrony żywych zasobów i zarządzania nimi na obszarach morza pełnego.
- (98) Ponadto, jak opisano w motywach 93–97, Filipiny nie wypełniają wymogów rejestrowania danych i terminowej sprawozdawczości do IOTC. W szczególności nie przedłożyły one IOTC informacji na temat statystyk, planu rozwoju floty, sprawozdawczości i rejestrowania danych VMS, raportów obserwatorów oraz raportów z przeładunków. Takie braki pozostają w sprzeczności z art. 119 ust. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, w którym stwierdza się, że dostępne informacje naukowe, dane statystyczne o połowach i nakładach połowowych oraz inne dane dotyczące zachowania stad ryb są upowszechniane i systematycznie przekazywane za pośrednictwem właściwych międzynarodowych organizacji subregionalnych, regionalnych lub światowych.
- (99) Ponadto niezłożenie sprawozdania do IOTC w sprawie podsumowania danych z systemu VMS, jak również ogólne trudności władz Filipin z uzyskiwaniem sygnału VMS ze statków pod banderą filipińską dokonujących połowów na wodach państw trzecich, nie są zgodne z art. 62 ust. 4 lit. e) Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w odniesieniu do wymogu żądania meldunku o pozycji VMS od statków rybackich. Takie niedociągnięcie jest ponadto niezgodne z pkt 24 ppkt 3 MPD NNN, w którym państwu bandery zaleca się, aby zapewniły stosowanie kompleksowe i skuteczne środki monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej od momentu jej rozpoczęcia, poprzez punkt wyładunku aż do miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie satelitarnego systemu monitorowania statków, zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi, regionalnymi i międzynarodowymi, m.in. zgodnie z wymogiem zobowiązującym statki objęte ich jurysdykcją do zainstalowania urządzeń VMS.
- (100) Ponadto, zgodnie z art. 62 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i odpowiednimi przepisami konwencji WCPFC (w szczególności art. 2, 5, 7, 8), jednoznacznym obowiązkiem państwa nadbrzeżnego jest przyjęcie środków zgodnych z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na pełnym morzu, w celu zapewnienia długoterminowej stabilności zasobów międzystrefowych i daleko migrujących stad ryb oraz propagowania celu polegającego na ich optymalnym wykorzystaniu. Filipińskie ramy prawne przewidują jedynie ograniczone środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do wszystkich wód podlegających krajowej jurysdykcji. Środki te nie są zgodne z zobowiązaniami Filipin wynikającymi z prawa międzynarodowego oraz regulacji regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.
- (101) W szczególności wody objęte jurysdykcją Filipin są określone jako wody terytorialne, wody archipelagu i wyłączna strefa ekonomiczna. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPFC w obszarze kompetencji WCPFC znajdują się zasadniczo wszystkie wody Oceanu Spokojnego (ograniczone na południu i na wschodzie określonymi liniami), w tym wody podlegające jurysdykcji Filipin. Ponieważ Filipiny uważają, że regulacje WCPFC nie w pełni stosują się do wód pod ich jurysdykcją, nie jest całkowicie jasne, jakie dane są gromadzone i przekazywane do WCPFC; nie obejmują one oceny wód wszystkich filipińskich łowisk. Filipiny, uważając, że ich wody archipelagu znajdują się poza zasięgiem stosowania środków WCPFC, naruszają te środki.

- (102) Ponadto, jak stwierdzono podczas pierwszej wizyty Komisji w 2012 r., istnieją jedynie nieliczne środki ochrony, a większość z nich przynosi bardzo ograniczone wyniki. Rola władz lokalnych w zakresie wprowadzenia środków ochronnych na wodach komunalnych również pozostaje niejasna. Na Filipinach działa 915 jednostek władz lokalnych; wydaje się, że działają one niezależnie od BFAR, które nie może im narzucić strategii ani przepisów w kwestiach pozostających w zakresie ich jurysdykcji, np. wód komunalnych.
- (103) Sytuacja ta prowadzi do braku jasności i przejrzystości, które, w połączeniu z brakiem przejrzystości filipińskich przepisów i procedur w odniesieniu do rejestracji statków rybackich i wydawania im licencji, jak wyjaśniono w częściach 3.1 i 3.2 tej decyzji, narażają na szwank i podważają możliwości skutecznego wdrożenia skutecznej ochrony i zarządzania zasobami rybołówstwa Filipin.
- (104) Skuteczność działania Filipin w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych nie jest zgodna z zaleceniami zawartymi w pkt 10 MPD NNN, w którym zaleca się państwom jako kwestię priorytetową ratyfikację, przyjęcie lub przystąpienie do UNFSA. Komisja uważa, że niniejsze zalecenie ma szczególne znaczenie w przypadku Filipin, które mają dużą flotę statków rybackich biorących udział w połowach na gatunki masowo migrujące (głównie tuńczyka w obszarach ICCAT, IOTC i WCPFC).
- (105) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Filipiny można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Filipiny nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (106) Przypomina się, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽¹⁵⁾ Filipiny są państwem o średnim stopniu rozwoju społecznego (114. miejsce na 186 państw w 2012 r.). Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽¹⁶⁾, w którym Filipiny zostały wymienione w kategorii krajów i terytoriów o średnio niskich dochodach, a także informacja Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 1 stycznia 2013 r. w sprawie danych za 2012 rok⁽¹⁷⁾.
- (107) Należy odnotować, że zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Filipin jako państwa bandery z dniem 15 stycznia 2010 r. Filipiny potwierdziły, zgodnie z wymogami art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że mają one krajowe ustalenia w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.
- (108) Komisja poinformowała Filipiny o różnych niedociągnięciach wykrytych podczas pierwszej wizyty, która odbyła się w styczniu 2012 r. Kilka miesięcy później, w trakcie drugiej wizyty w czerwcu 2012 r., Komisja uznała, że sytuacja nie uległa zmianie. Komisja dążyła do nawiązania współpracy z organami Filipin i osiągnięcia postępu we wdrażaniu działań naprawczych w związku z wykrytymi uchybieniami. Filipiny nie podjęły wystarczających działań naprawczych i nie osiągnęły pozytywnych zmian służących do wyeliminowania zidentyfikowanych niedociągnięć.
- (109) Należy jednak także zauważyć, że Unia sfinansowała już na Filipinach specjalne działanie w ramach pomocy technicznej w odniesieniu do zwalczania połowów NNN w 2011 r.⁽¹⁸⁾.
- (110) Ponadto w dniach 22–26 lipca 2013 r. Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa i na wniosek władz Filipin, zorganizowała warsztaty budowania potencjału w Manili, ze szczególnym uwzględnieniem środków stosowanych przez państwo portu oraz analizy ryzyka.

⁽¹⁵⁾ Zob. przypis 8.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽¹⁷⁾ Zob. przypis 10.

⁽¹⁸⁾ Zob. przypis 11.

- (111) Komisja wzięła pod uwagę ograniczenia rozwojowe Filipin i zapewniła im od 2012 r. odpowiedni czas na wdrożenie działań służących skorygowaniu braku zgodności ze zobowiązaniami spoczywającymi na nich na mocy prawa międzynarodowego w spójny, skuteczny i niepowodujący szkód sposób.
- (112) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Filipin może mieć negatywny wpływ na stopień zaawansowania ich zarządzania rybołówstwem. Jednakże biorąc pod uwagę charakter zidentyfikowanych na Filipinach niedociągnięć, pomoc udzielaną przez Unię i działania podjęte w celu naprawienia sytuacji, nie można było ustalić przekonujących dowodów, które wskazywałyby, że niewypełnianie przez Filipiny obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jest wynikiem niedostatecznego rozwoju. Poziom rozwoju Filipin nie może stanowić wymówki ani usprawiedliwienia dla ogólnej skuteczności Filipin jako państwa bandery i państwa nadbrzeżnego w zakresie rybołówstwa oraz niedostatecznych działań z ich strony na rzecz zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania połowów NNN, a także zapewnienia odpowiednio skutecznego monitorowania, kontroli i nadzoru nad działalnością połowową na wodach będących pod ich jurysdykcją.
- (113) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i stanowisk przedstawionych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Filipin nie ma negatywnego wpływu na ich stopień zaawansowania i ogólną działalność w odniesieniu do rybołówstwa.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTW TRZECICH ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (114) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte powyżej w odniesieniu do niewywiązania się przez Filipiny z obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działania w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, państwo to należy powiadomić o możliwości uznania za państwo, które zdaniem Komisji jest niewspółpracującym państwem trzecim w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (115) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Filipiny o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Filipin wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W celu zapewnienia sprawnego zarządzania należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może przedstawiać pisemne odpowiedzi na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (116) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Filipin o możliwości uznania za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Republikę Filipin o możliwości uznania jej przez Komisję za państwo trzecie niewspółpracujące w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2014 r.

W imieniu Komisji

Maria DAMANAKI

Członek Komisji